

Mi amada tiene...

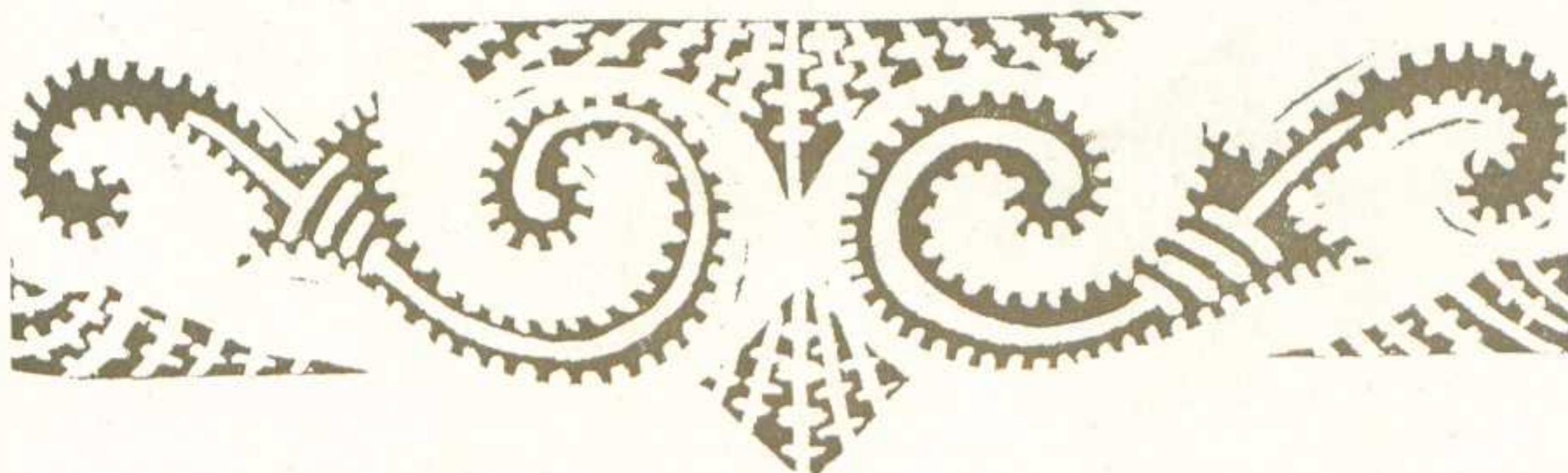
...Rubio el cabello como la mies madura,
dorada por el sol de la mañana;
y en la fresca grana
de su boquita, una sonrisa pura.

Tierna la mirada, y su bella figura
de las marquesitas volubles y galanas
de Watteau tiene
la exquisitéz mundana
de todo un siglo de frivolas locuras.

Un corazón grande, una almita pequeña...
y una cabecita loca
que eternamente sueña
con maravillosos palacios
de un encantado Estamboul.

Un acento muy dulce
y, en intimas purezas,
un sentir elevado
de infinitas bellezas
que llévala a llamarme su "Príncipe Azul".

Horacio Quiñones

A fonte dos frades

Preto d'unhos arbres
por entre unhas penas
nace unha fontiña
gorgullante leda;
fonte que lle chaman "a fonte dos frades"
pol-a terra aquela.

O sair a fauga
cariña é lixeira
vaise esparexendo
pol-a carballeira
e mesmo parece que fora cantando
unha copra tenra.

Todal-as herbiñas
medran carón d'ela,
no vran ten friaxe,
no inverno e tepeda
i-o ollo da fonte pol-as noites craras
a lúa refrexa.

Preto est'a fontiña
dixerom-as vellas
do "Zarro de Pértega".
Cando eu era neno
qu'os frades de Meira, nas noites caladas,
viñan xunt'a ela.

Ali, debruzados
do regato a veira,
falaban de cousas
do ceio e da terra
i-o tornar, de novo, pras celdas escuras
iban en ringleira.

Se o vir os rapaces
d'algunha espadela
ollaban os frades
ir pol-a carreira
fuxían dicindo "esa é a Compañía
Deus nos libre d'ela".

Desd'entón agora
as xentes de Meira
d'estas vellas cousas
de cote se lembran,
por esto lle chaman "a fonte dos frades"
a fontiña aquela.
Anque xa son vellos
i-os anos me pesan
tamén eu me lembro
que me deu de veras
unha mañan cedo na "fonte dos frades"
un bico a Sabela.

Avelino Díaz.